

[Socialministeren.]

Da spørgsmålet om en udligning af zonegrænserne blev aktuelt i folkeforsikringskommissionen, stillede den det spørgsmål, om man ikke skulle lade foretage en undersøgelse af priserne i hovedstaden, i købstæderne og på landet. Man sendte spørgsmålet til den daværende arbejds- og socialminister, det nuværende ærede medlem hr. Poul Sørensen, der delte kommissionens opfattelse af, at der her burde finde en undersøgelse sted, og ministeren lod spørgsmålet gå videre til den daværende finansminister, der var enig i, at der skulle foretages en sådan undersøgelse.

Det var altså den indsats, der blev ydet i en periode, da den ene af ordførerne for mindretallet var medlem af regeringen og den andens parti medlem af regeringen. I stedet for på daværende tidspunkt at sige: vi har nu den indstilling, at zonegrænserne skal nærmes hinanden, så vi stiller et forslag derom, enedes de to partier om, at der skulle finde en undersøgelse sted. Det, der forekommer mig mærkeligt, er, at man nu har den indstilling, at forholdet skal ændres — det er en indstilling, som både jeg og det parti, jeg tilhører, har.

Jeg kom med et forslag om et eengangstillæg, som man plejer, og jeg forstod, at der var villighed til at gå videre. Vi har ikke ladet os presse til at gå videre, vi har fundet frem til en løsning, som vi mener er forsvarlig efter de skønmæssige opgørelser, der på nuværende tidspunkt foreligger fra statistisk departement.

Jeg takker det udvalgsflertal, der vil være medvirkende til at gennemføre eengangstillægget, således at de københavnske rentemodtagere også får det, som blev stillet i udsigt ved det oprindelige lovforslag. Når regeringen på daværende tidspunkt fremsatte et forslag om eengangstillæg, var det udfra den betragtning, at rentemodtagerne udover hele landet trængte til at få en håndsrekning, og vi har også givet tonen an med hensyn til at yde noget mere på landet og i købstæderne.

(Kort bemærkning).

Søren Andersen: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen siger, at der i vort forslag ikke er tale om nogen forbedring,

men kun om lidt fordeling af fattigdommen. Er det ikke sådan efter vort forslag, at de, der trænger hårdest — det har også vist sig rent statistisk, i hvert tilfælde for provinsbyernes vedkommende, og vi er helt sikre på, at det forholder sig endnu værre for landkommunernes vedkommende — er de mennesker, vi vil hjælpe gennem en bedre fordeling af eengangstillægget? Så er det temmelig drøjt at høre på, at der kun er tale om en fordeling, men ikke om nogen forbedring. Der er absolut tale om en forbedring.

Den højtærede socialminister vil kunne se i folketingets forhandlinger, at jeg tre gange har rejst spørgsmålet om at få statistiske oplysninger vedrørende omkostningsniveauet netop med henblik på en udligning, på et føre rentemodtagerne på landet og i provinsbyerne op, hvor de rettelig hører hjemme.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Jeg må desværre, når jeg skal svare den højtærede socialminister, gentage et par ting.

Den højtærede minister fremfører her de undersøgelser og overvejelser, der finder sted. Alt det er jeg bekendt med, og jeg er ganske enig i, at de skal gennemføres. Jeg beder den højtærede socialminister erindre, at vi ikke diskuterer grundlaget for aldersrenten i dag. Vi vil ikke ændre princippet, og vi har ikke brug for disse overvejelser ved behandlingen af det, vi står overfor her. Det, vi står overfor, er at fordele et beløb på 39 mill. kr., som socialministeren pludselig lægger på vort bord. Det har intet at gøre med det medansvar, mit parti og andre partier har for de dybtgående overvejelser om en fremtidig ordning. Vi har ønsket med de 39 mill. kr. at foretage en udligning efter de retningslinier, der er drøftet her i eftermiddag.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Det ærede medlem hr. Søren Andersen kan ikke bestride, at mindretallets forslag ikke tilsigter at give rentemodtagerne en øre mere. Der er slet ikke tale om halve eller hele millioner; der er ikke engang tale om en øre mere. Der